

a magyar nép mulattató képes ujsága.

II. ÉVFOLYAM. Megjelenik vasárnap. Ára 3 hóra 1 frt, 50 kr.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba Magyar-utcza 1-ső szám alá küldendö.	Pest, május 24. 1868. 21. szám.	Gyüjtőknek öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	SZERKESZTŐI IRODA: Magyarutcza 1. sz. ide küldendö mindenféle kézirat mely Ludas Matyinak van szánva.

Pecsovics celebritások albuma.

XVII.

Nr. 17. Ime egy Don Juan! a „bakrend" vitéze!
Ki még nem ismerné, mostan jól megnézze.

XVIII.

Nr. 18. Nézzétek ez ám csak a hires gavallér!
Orrahegyéig ér a kemény inggallér.

E czinczár buktatta meg „Magyarországot“
No persze hogy csak az ily czimü ujságot.
Mióta „Televér“ szinmüvét megirta:
Előtte a mágnás klubb tárva és nyitva.
Mübecsére nézve bárha a Televér...
Űtet taplót se ér... fele viz, fele vér...
A publikum előtt pedig bukott darab —
Beseperte érte... be a száz aranyat.
Ha sétáini megy az utczára begyesen...
Balszemére zvikkert is csiptet rendesen —
Ország világ tudja, — nem a pletyka mondja —
A szobacziczáknak rettentő bolondja!
Kalandokban tehát épen nem hijános...
A krinolinoknak hőse! **Pompás János.**

Öltönyén a magyar zsinórnak nincs nyoma —
Fejére félrőfös kályhakürtöt nyoma.
Czérna lábszárára nem huz mást, bugyogót...
Derekára frakkot,... e divat! e komót!
Irói álneve: **Kákai Aurél!**
Mint a hal a vizben ugy élt mindig s ugy él;
Mert hát csak is zsoldért perczeg irótolla,
S tagadni nem lehet, hogy esze ne volna.
A provisorium fényes korszakában...
Kitett jól magáért a **Handabandában.**
Azután szerkeszté a bécsi **Hiradót** —
Szóval aranyosom mindig pecsovits vót...
Most is Borsszem Jankó főfőmunkatársa..
S a mi vittz abban van... azt, csak is ő gyártja.

Kálomista káplánok panasza.*

MOTTO: Lehet, hogy e versnek borsos lesz az ára,
„De kinek nem szüre ne vegye magára.“

Tekintetes karok!
Becsületes rendek!
Mondanánk valamit...
Hallgassák meg kendtek!

Szörnyü feneketlen
Minálunk a papzsák...
Nem akar fizetni...
Káplánnak a papság.

A jó konventiót...
Sok csak ingyen huzza,
Mig a szegény káplánt
Koplaltatja, nyuzza.

Az urnak szöllejét
A káplán kapálja...
S mégis ki szüretel?
... Hát a princzipálja.

*) E panaszért már egyszer a szerzőt dunántul kiperelték,
Vigyázzon, Tiszántul nehogy bepereljék.
Ludas Matyi.

Uram Jézus!! szolgád
Ágról szakadt árva...
Lukas a csizmája...
Rongyos a nadrága.

Egy évi munkánknak
Husz forint a bére.
Ennyiért keresünk
Egy egy vén herére.

Sok henyélni szeret
S akar minden áron...
„Biz ő nem dolgozik
Se télen se nyáron.“

S ha van, ki felszólal
Rögtön elitélik,
Azok kik az időt —
Csak ugy áthenyélik.

Csak a fizetésre
Van leginkább gondja.
S az egyházat pedig
Mint malomkő nyomja.

Mennyi nem dolgozik,
Isten s ember látja...
Csak a pipát szijja,
Vagy a száját tátja.

Tisztelet becsület . . .
Hanem . . . igazság is.
Nyujjon a zsebébe . . .
Kissé a papság is.

S ti világi rendek!
Szóljatok már rájuk;
Mert igy teremtuttse . . . !
Tovább ki nem álljuk.

Kapacibáljátok . . .
A páterek fejét, —
Ne csak maguk szedjék —
Az egyház tejfelét.

Annak is adjanak . . .
A ki rájuk keres,
Kapjon a csikó is . . .
Ne csak a — **vén deres!**

KONDOR MARCZI.

NYILT LEVÉL
KOSSUTH LAJOSHOZ.

Édes tekintetes uram!
Magyar hazám megváltója!
Nemzetemnek büszkesége!

Mindig várjuk kigyelmedet . . . hogy haza jön, mert már csak ékes szavakban megirt drága levelei tartják bennünk a lelket és reménységet, s ezekből tudjuk meg, hogy hát ides jó hazánk felett még mindig a bübájos ereje repked, a melynek védelmező hatalma ád ides mindnyájunknak kitartást a mostani kegyetlen állapotunkban.

Napról napra jobban nő immár a bün meg a vitek, meg a . . . a nyakunkra, melyeknek sujja mázsánkint nyomja ezt az ártatlan szegény nípet. Belevagyunk vezetve uram téns uram! a feneketlen kátyuba, mint a ki setét ittzaka kóborol s a mocsár bolygó lidérczе után indult; és hát csak kigyelmed mindenha az az utba igazitó fényes csillag, a ki ámbátor rettenetesen meszsze esik tőlünk — legalább tudjuk, hogy merre van az irány, a hun tévedezésünk után meg lesz számunkra az igéretnek földje.

Hej uram! téns uram! nem akarok szántszándékosan az uristen ellen véteni, de elhidje kigyelmed, hogy elkinyszeredésből sokszor felsohajtok ilyeténképen: „j ö j j ö n e l a t e o r s z á g o d," tudja ides téns uram az a 48! Mert hiszen most is povedál itt lássa téns uram arról, hogy meg van az a negyvennyolcz, egész sereg filiszteus, — de hát az országnak ezen negyvennyolczas szabadsága hasonló a járomba hizó ökör állapotához, a mir hizik hát terhet huzatnak vele, s mikor osztán megszógált az itiért, hát eladják a mészárosnak s az oszt kiméri fonttal.

Nagy bajom van most nekem ides tekintetes uram! de talán könnyebben elviselem, ha elpanaszolom kigyelmednek:

Veszett világ van most Magyarországon . . soha se pászolt jobban ez a pédabeszéd: „s z ó l j i g a z a t b e t ö r i k a f e j e d," mint most uram! Mutatja az is, hogy egy nagy ur magára vette az igazmondást mint a mónár, oszt hát még is engem itélt el érette a törviny és ükemének áll az igazság!

A pápista papoknak is belém vásott a foga, hogy a sas rugja meg a reverendáját a ki nekem ellensígem.

Nem tanácsos azok ellen uram egy szót se szólani; — de bezzeg mikor kigyelmedet szidják, átkozzák, a mind jól van, hogy némulna el a nyelve rögtön, a meik azt cselekszi.

Felfordult világ e téns uram! csak ugy kallódik már benne a becsületes ember, ha még sokáig igy tart — lámpással muszáj majd keresnünk egy kettőt fényes nappal is.

Öntsík kigyelmed a mi szivünkbe egy kis ides reménységet, mert hát erősen sujtol bennünket a gonosz szellem, — meglippen az ember bánatában, mint a fáradt pacsirta a nyári hőségen.

Hijába terelgetem itt most a marhát szabad legelőre uram! jobban izlik annak a közös paréj, pedig hát addig falja meglássa kigyelmed, mig fel nem fuvódik tőle, akkor osztán jó lesz a böre a muszkának, e pedig majd kikészíti bagariának.

No de a vigasztal az én keserü sorsomban ides téns uram: hogy megengedi még az uristen érni nekem azt a dicső napot . . . a melyen még egyszer szinröl szinre láthatom kigyelmedet. Óh bár jönne ez a nap mentül elébb azt ohajtja

ides tekintetes uram szegíny szógája
Karakán Marczi,
gulyásbojtár.

Magyarország közös

I.

1-ső kertész. Ha ezeket a dudvákat folytonosan nem locsolgatjuk, még a gyökerük is kiveszne . . . mentül jobban locsoljuk, annál bujábban tenyésznek.

Pattantyúk.

Kossuthnak a pécsi választókhoz irt remek levelére a Deákpárt valamelyik szélkakasa vagy minisztertanácsosa, vagy plane maga Kemény Zsiga válaszolván a Pesti Naplóban, azt erőlködik bebizonyitani: hogy Magyarország nem olvadt be az ausztriai birodalomba mint Kossuth állitja, — hanem csak a paritás és teljes egyenjoguság alapján mint állam a delegátiókba lépett, hogy a közös érdekek felett közösen határozzon. Pedig hát ugy vagyunk biz ezzel a paritással atyámfiai! mint az egyszeri szomszéd asszony a komja asszonyával.

Hát a hogy volt?

Hát ugy, hogy a szomszéd asszony felkérte a komja asszonyát, hogy hagyja kisütni fánkját a zsirjában, majd ő is kihagyja főzni a koma asszonynak disznó husát a káposztájában. A szomszéd a nimet, a koma pedig a magyar.

Az országgyülés majoritása is kimondá, hogy legyen s a j t ó - szabadság, hanem a miniszterium aztán ugy megspékelte ideiglenes rendeletekkel, hogy most már nem s a j t ó szabadság, hanem csak s u j t ó s z a b a d s á g.

Egy illatszerész Pesten igen finom foszforos pomádét hirdet azok részére, kik fényes nappal fel nem tünhetnek, hogy legalább a sötétségben láthatók lehessenek. Leginkább ajánlandó ez némely tisztelendő uraknak, miután e pomáde sötétben világit, mint a masina.

Bolond Miska jelszava eddig a volt „n e b á n t s d a m a g y a r t.“ De mióta Matyit kétszer veszettül elitélték, gondolkozóba esett, hogy ne változtassa e meg ilyenformán: „n e b á n t s d a n i m e t e t.“ Szhja bizony nem jó Ráth Károlyt a falra festeni.

paradicsom kertjében.

II.

2-dik kertész. Manó tudja, mi az oka, váltig öntözöm én ezeket a virágokat, még is mind olyan, mintha a hév ütötte volna meg.

Borsszem Jankó azt csaholja, hogy Kossuth Lajos Tódorka IV-ik iskolás, — Kossuth Ferike pedig VI-ik iskolás bölcselkedők.

Hadd legyenek azok neked Jankó! IV-ik és VI-ik iskolások, de már is többet tudnak, mint azok a vén ministráns deákgyerekeitek; hát ha még az egész kursust bevégzik s hazajönnek vakáczióra, akkor pipálják ám még csak aztán le a ti bölcseiteket.

Egy jámbor fiatal orvost meg azért vettek mostanában üldözőbe, hogy valahány lányt látott, mind meganyi ideálja lett s mindeniket megkérte, — igy aztán egyszerre 12—15 jegyese is volt.

No bizony ezért kár szegényt bántani. Hát bizonyos nagy urainknak, hány politikai ideálja van! s hányféle kormánynak esküdtek ők már örök hüséget, s még is a kutya sem ugatja meg érette.

A deákpárt napról napra ujjab jeleit adja azon boldogitásnak, melyet a szabadelvüek sehogy sem tartanak boldogságnak. Most már a bölcs hazafiak jóvoltából gratulálhatunk vagy 15 milliócska deficitnek; s e deficit mellé aztán nagy része maga is annyira inficiálva lesz ezen bölcs uraknak, hogy a jövő követ választáskor egészséges ember bajosan fog inni a poharukból.

Az „Esti lap" szegény tatár kinlódik a kordában, mint a mely kutya egész nap lánczon van, s mindenkit megugat, valaki csak feléje közeledik, — no mert hát irigyli másnak a szabadságát.

Csak nagy baj az, mikor valaki azért mérgelődik, hogy az ördög sem veszi észre lételét, pedig saját magát valami rettenetes nagynak tartja.

A kereszt.

Osztogatnak kereszteket,
Nemességet, rangot, érmet.
Csecsebecsét a gyereknek,
Hogy felejtse az éhséget...

Megterem ott más egyébb is,
Hol az a sok kereszt terme ...
Hanem mégis tréfán kivül
Ennyi áldás sok egyszerre.

Igaz, hogy a kereszteknek
Már csak az apraja járja, —
Hanem kaptunk egyet olyat,
Melynek igazán nincs párja...

Mert nem volt oly nagy keresztünk
Háromszáz esztendő óta,
Mint a minő kereszt rajtunk ...
A közös ügy, meg a kvóta.

Csepü Palkó.

Friss adomák.

Egy dadogó, de különben tanult és egy szájhős, de tanulatlan gavallér együtt kándidáltatván S... megyében főjegyzőségre, a bizottmány intelligensebb része a dadogó mellett emelte fel szavát.

„Hisz az beszélni sem tud — veté ellen a főispán.

— Igen, de az a másik meg szamár — erősiték a dadogó párthivei.

„Szamár az igaz, de legalább orditani tud, nekünk pedig ilyen emberre is szükségünk lesz a jövő választáskor“ — és ily capacitátió után a szamár csakugyan főjegyző lett.

A napokban Slavoniában papi gyülés lévén, megjelent ott a kopácsi lelkész és elöljáróság is. Kopácstól Slavoniáig azonban roppant árvizeken lehetett csak keresztül hatolni, a mint megérkeznek tehát, igy üdvözli őket az egyik tréfás kedélyü lelkész:

„No hálá istennek, csakhogy megjelent Mózes is Áronnal együtt (t. i. az egyház és világi elem) hát áthatoltak szerencsésen a veres tengeren?“

— Hej dehogy szerencsésen — szól egyik presbyter ... hiszen átjött utánunk Farahó is. (Ez a Farahó pedig olyan világi ember, ki örökön örökké veszekedni szokott a papokkal akár van oka rá.., akár nincs.)

Két tréfás ismerős igen rég nem látta már egymást s mire találkoztak az egyik megőszült, a másik pedig megkopaszodott.

„Ennye ennye barátom! szól az őszhaju, de nagy szamár vagy, hogy szép göndör fürteidet mind elengedted menni.“

— De édes barátom! szól a másik — kopasz szamarat nem láttál te még soha, hanem én ugyancsak láttam már szürke szamarat, ... ime előttem áll most is la!

Buksi uram a környékben elhiresedett tanitó s azt tartják róla, hogy élczes is.

Egyszer bizonyos névnapra gyült össze a v... i intelligentia, s természetes, hogy Buksi tanitó sem maradhatott el.

Vacsora után aztán, midőn a toasztirozás megeredt, Buksinak is kedve jött talentumát mutogatni s egy talpra esett felköszöntést mondott a házi urra, miért őt a jókedvü vendégek vállaikra emelték, s az asztal körül meghordozák.

Erre Buksi uram persze viczczet akart pattantani, kiált tehát győzelem ittasan rögtönzött trónusáról:

„Uraim! dámáim! nézzék önök! Krisztus urunk is igy ment Jéruzsalembe.“

A sértő élczet persze rögtön észre vették hordozói s a kis précit ugy tették le a padozatra ... hogy épen nem esett talpra.

A vallás felett vitatkozott egy katholikus meg egy kálomista atyafi a korcsmában. A katholikus atyafi azt állitá: hogy az ő vallása az igazi, a kálomisták a maguk hitét ő tőlük csakugy lopták.

Azt mondja erre aztán a vastag nyaku kálomista:

„Azért jobb hát még is a miénk, mert a ki már lopni megy, csak van annyi esze, hogy a roszszát ott hagyja s a javát viszi el.“

Prédikált a káplán egy halott asszony felett, de a megboldogultnak viselt dolgait nem ismerte, ... hanem minthogy duplán járt ki a stóla, tehát elbucsuztatta fűtül fától s dicsérő beszédét igy végzé be:

„Kövessétek keresztény nők az ő példáját.“

Mikor aztán kijöttek a templomból, azt mondja egyik elöljáró:

„No édes tiszteletes uram! megjárjuk, ha asszonyaink mindenekben a megboldogult példáját követik, hiszen mindennap részeg volt az istenadta s azért is halt meg, hogy meggyuladt benne a pálinka.“

Papi gyülés következett egyik egyházmegyében, a d . . . i öreg pap minden áron ráakarta a presbyteriumot venni, hogy menjenek el s képviseljék a gyülekezetet. Persze a volt a páter czélja, hogy ottan majd jól megmosatja az esperessel és a többi nagytiszteletü atyákkal az atyafiakat, kik otthon az öreg urtól már épen semmit se akartak függeni.

Az elöljáróság azonban épenséggel nem akart az egyházgyülésre menni, hijába kapaczitálta őket a páter, végre aztán azt kérdi tőlük:

„De hát miért irtóznak kigyelmetek olyan nagyon attól a gyüléstől, hiszen az ottani megjelenésük . . . alkotmányos joguk ?

— Ugy ám, — szól egy presbyter, — de mikor itthon csak maga van tiszteletes uram! még se birunk kigyelmeddel, hát ott azzal a sok vaskalapossal hogyan birhatnánk?

Az 1861-iki provisorium kezdetével F . . . . megyének egyik alkotmányos alispánja csakhamar bevágott a Smerlingbanda közé. Ezen lépésén akkor sokan sajnálkoztak, hanem mások meg azt mondták rá:

„Olyan helyre olyan ember kell.“

Mikor aztán 65-ben ütött a szabaditás órája, ennek a boros farizeusnak is utifüvet tettek a talpa alá s azt mondták neki:

„No most már himpellér uram! fel is ut, alá is ut, kitellett szent Mihály napja . . . .

És ekkor ez a megalázott filiszter nagy orral és hosszu pofával távozott a megyeházától.

És mostanában ismét magasan kezdi hordani az orrát, különösen azóta, hogy hire jár, miszerint a megyei két alispán kormányhivatalba akar lépni. Persze ő szeretné ismét valamelyiknek a helyét elfoglalni.

— De már nekünk ugy-e atyafi! mondá e hirre egy bizottmányi tag a másikhoz, — olyan alispán csak nem kell, ki a köpönyegét mindig forgatja.

— Üsse kő a köpönyegét a benne valójával együtt — válaszol erre a másik — nem bánnám én azt, ha a köpönyegét mindig forgatná is, csak a lelke, szive maradna meg becsületes kifordithatatlan állapotban.

Rosz hust vitt a cseléd haza asszonyának s ez bosszusan dorgálá, hogy mi a kőnek hozta azt a kis tarját“ hiszen az — nem enni való.

„Kérem ássan, — válaszolt a cseléd, — tessék meghinni, hogy ez nem kis tarja, mert igen nagy darabból vágta a mészáros.

Kiadta a tanár a feladatot a tanitványoknak. A mohácsi vészt kel'ett volna leirni versekben Egyik nebuló csak ennyiben énekelte meg az egész nagyszerü esetet:

„Mohács mellett, van egy patak Csele,
Hová Lajos király, zuhant bele.

F . . . megyében S . . . helységben sehogy sem akarták elfogadni a kálomista hallgatók azt a papot, kit reájuk az esperest erőszakolt.

Kérdi a biróné a kurátortól:

„Hát osztán komám uram! mi hibája van a tiszteletes urnak, hogy az egész presbyterium ellene van neki?“

Hát annak bizony az a hibája komámasszony . . . hogy . . . hogy . . . egy kissé menyecskés, jobb szereti a hallgatónőit mint a hallgatóit.

Biróné asszonyom erre nem szólt semmit, hanem szaladt a koma asszonyokhoz, — kapacitálta őket, hogy milyen derék ember az a tiszteletes, kit férjeik nem akarnak elfogadni s ezen kapacitátió folytán egy hét alatt többsége lett a papnak a faluban. Tehát a mit ki nem tudott vinni a vaskalapos camarilla, kivitte azt egyetlenegy Delilla!

Külföldi sziporkák.

Északamerikában nagysze ü öszveesküvést fedeztek fel, melynek tagjai mind ciclopsok s mesterségük az unio párt irtása. Ezen ó világi mesterembereknek Európában szabad üzletük van, de nem is kovácsolnak egyebet mint rabbilincset és szabadelvüséget ir ó fegyvereket, esküdtszékeket és fiscusokat . . . bizonyosan innen származtak oda is e mesterek s eltévesztették az utat, mely egyenesen Plutóhoz vezeti az ily ciclopsokat.

Törökországban az igazhivők most nagyon rákaptak a szegény zsidókra és keresztényekre, ugyanosak üldözik őket. Veztit érzi e nemes ország is, mint bizonyos bogarak, melyek az emberen élősködnek s mikor irtószert használnak ellenük, akkor csipnek legjobban.

Belföldi sziporka.

Pécsen a deákpárti atyafiak annyira rettenetes ellenségei a demokratakörököknek, hogy még a heti vásárt is demokrata gyüldeknek látják már s a becsületes hazafiakat, kik felemelt fővel és nyilt homlokkal járnak kel nek az utczán — d magognak nevezgetik.

Valóban nagy baj az a gyámoltalanság . . . hát még az az ostobaság ?

Valóságos epével feleresztett epigramm.

(Némely mezőföldi papnak skándálás végett.)

Halljuk, hogy kegyetek Matyi ludjait egyre vadásszák,
O bár a tudományra vadásznának faluikban?
Csak kisül ebből, hogy mit rejteget a bekötött zsák:
Mert kegyetek csak ugyan legelőre, **mezőre** valók ám.

Okos együgyüség.

Jobboldali képviselő: Te Miska! ha te képviselő volnál, jobb vagy baloldali lennél-e?

Miska: Már kérem alássan, nincs nekem ahhoz való eszem, hogy én peroráljak, — hát csak jobboldali lennék.

Diskurszus

Iczik szomszéd és **Mihály** gazda között.

Iczik. Thodja e Mihály gazda! hugy mire használják musthanság minállónk a vármegye pandorjait?

Mihály. Már hogy ne tudnám, hát arra, hogy szalma szálakat válogassanak a csendbiztos uram számára, ... melyekkel fogait piszkálja.

Iczik. Nem tholálta khend el ... mert azukhat arra használják, hugy a szulgabiru orakh ü velők thétetik meg alkhutmányus uthon a falusi birákhat.

Iczik. Hát azt Mihály gazda thodja-e khend, hugy miért ellenzik a thisztelendü reverendák ulyan nagyun a pulgári házasságut?

Mihály. No azt már magam is szeretném tudni?

Iczik. Hát azért ellenzik hallja khend!

1-szür. mert akkhur a stúlát elveszi szent P e r d h ü,

2-szur. Mert a reverendhák ezothán nem adhatnak thonácsut, hugy mit khüll csinálni a házasulandu fheleknek.

3-szur. Mert ... mert ... mert ezt már hallja khend nem mundum itthen meg, mert majd nagyun megharagudnék rám a fürabbi! gundulja khend azt, a mit legjubban szeret a poblikhum!

Mihály. Ni ni szomszéd! mit mutogatnak most Budán az arénában?

Iczik. Egy beszéllü gépet ...

Mihály. Gagyogó gép lesz a szomszéd! csak azt hiszem én, — hát osztán ki találta fel már ezt megint?

Iczik. Bizunyus Fáber bécsi prufessur hallja khend ... csakh találékuny a nimet ogyi Mihály gazda?

Mihály. A bizony ... a nimet találta fel a stemplit, százalékot, accizt, trafikot, hozy futott volna ki az a szeme, a melyikkel feltalálta ... Hát osztán tud e magyarul is gagyogni az a gép ... mit beszél, hogy beszél ..... mondja el Iczik szomszéd! ha már látta.

Iczik. Hát hallja khend! minden bethőnek van egy billegthetüje, a melyik billentyőt uszthán megnyumnak, annak a hangját ógy khiadja egy gomilasztikhum csüvün kheresztül egy füthatú, a mi a gép thödeje, mint akármelyik papagáj a pesti állatkertben ... egy szuval hallja khend! ógy beszél a mint billegtetik.

Mihály. Akkor bizony nem valami világ csudája, hiszen nekünk is van már olyanforma gépünk —

Iczik. Nem halluthan még felüle semmit hallja khend!

Mihály. Nem e? hát ott az országgyülési s z a v a z ó gép, a mit M a j o r i t á s uram talált fel ... annak is vannak billentyüi, meg billegtetői — s az is ugy adja ki a hangot lássa Iczik szomszéd ... mindig, a mint billegtetik és nyomják f e l ü l r ő l.

Ludas Matyi gyorspostája.

Szabó Mihály urnak Szántóra: Tóvölgyi Bach korszaka még nem jelent meg, s a szerző a megjelenési határidőt juniusig hosszabitotta meg.

Óváry Pető polgártársnak: Egyptom Alexandriába. Mind polgártárs! mind pedig az ott lakó derék hazámfiai irányomban nyilvánitott igen becses rokonszenvüzért fogadják legmélyebb köszönetemet.

Kiss János ügyvédnek Öcsödre: A pénzküldeményt átvettük a Magyar Ujságtól s az adakozók közti nyilvántétel szolgáljon nyugtatványul.

A Ludas Matyi szerkesztőjére rótt 600 frt pénzbirság fedezésére folytatólagosan adakoztak:

Gersits András gazdatiszt Fornáról 1 frt. 60 kr. Kiss János ügyvéd küldeménye az öcsödi polgárság részéről 8 frt. 25 kr. J. J. és M. A. Selmeczről 1 frt. Hajnal Imre Bukovinából (Bottuschán) 1 frt. Dukai Takács József Gyuróról 1 frt. Vajda János volt nádorhuszár Temesvárról 2 frt. Szabó Mihály és Horváth János Szántóról 40 kr. Harangi Gyula küldeménye B. Ujvárosi polgároktól 3 frt. 60 kr. Pollák Henrik Miskolczról 60 kr. Öszvesen 19 frt. 45 kr.

A nemes keblek részvéteért szives köszönetét fejezi ki a szerkesztőség.

Rajzoló **Blumberg.**] Felelős szerkesztő: **CSORBA ÁKOS.** Kiadó-laptulajdonos: **MÉSZÁROS.** [Metsző **Huszka.**

Gyorssajtónyomása az Első magyar egyesületi könyvnyomdának (Büchler, Harsányi, Nagy). 3. korona utcza 18. sz.